

Patyamán Ábel egy szép májusi reggelen rájött, hogy többé már nem fér a bőrében. Hosszas vívódás, számtalan kompromisszum és újraelkézés után jutott erre a következtetésre, el is határozta, szakít magával, nincsen értelme tovább húzni ezt a már évek óta elvetélt kapcsolatot. Arról viszont fogalma sem volt, hogyan adja elő megmászható szándékát, így jobb híján úgy döntött, valami banális kicsinyességgel fog okot szolgáltatni a vitára, amit néhány ügyes szurkálással veszekedéssé mérgesít, és akkor majd előrukkol az együttlétvést végérvényesen lezáró döntéssel.

Azzal kezdte, hogy felkelés után nem vetette be az ágycat, a várt hatás azonban elmaradt: egyáltalán nem háborodott fel a mulasztáson, úgy tett, mintha észre sem venné, néhány reménykedő pillantás után végül bosszúsan elegyengette a lepedőt és a paplant, dühét a párnákon töltötte ki, kétszeres erővel döngönyözte-pófozta őket, hogy csak úgy szállt a por a szobában, de mindhiába. A reggelinél erősebbre főzte a kávé, aztán forrón tette az asztalra, meg is égette vele torkát-nyelvét rendesen, de néhány szitokszó után már le is csitult, és a pirítóst kezdte rágcsálni, amit legalább két perccel tovább hagyott a kenyérpírítóban, amitől úgy nézett ki, mint egy szénbányász borostás képe műszak végén, de ez sem használ: néhány fanyalgó mozdulat után letette, és szótlánul a szemetesbe csúsztatta a tányérjáról.

A mosakodás újabb lehetőségekkel kecsegtetett: vadul dörzsölte a fogát, hogy legalább öt helyen vér serkent inyéből, de ezen sem akadt fenn, csak fölényesen köpött, és egy pillanatra elnézte, ahogy a lefolyó elnyeli a habos-rózsaszín folyadékot; aztán borotválkozáskor megvágta magát, jobban mondva belehasított a bőrébe, de egy nem kéne fél centivel a bőr alatt borotválkozni morgásnál nem tudott többet kicsikarni. Látva nemtörődöm nyugodtságát, rájött, módszeresebben kell áttörnie azt, a szurkálódás, úgy látszik, ma reggel nem használ.

Kaján vigyorral nyitotta ki ruhásszekrényét, de előtte még turkált egy darabig a szennyeskosárban, hogy legalább kéthetes izomínget és sáfrányos fehérneműt vehessen magára. Hosszasan tologatta a vállfákat, míg két zakó közé préselődve megtalálta leggyűlöttebb ingét, amit be sem lehetett gombolni rendesen, és a hátán is szorult – ezt vette magára, majd egy molyrágta, naftalinbűzös zakó következett. Elnézegette magát a falitükörben, szinte könyörgött a tekintetével, de csak nem szólt semmit. Biztosan rájött, hogy bűzlik valami, gondolta, és azért nem mer veszekedni, mert sejtí a következményeket. De csak nem bírja ilyen fapofával egész nap! A legkényelmetlenebb cipőjét húzta fel, úgy indult munkába. Már a lépcsőn érezte, ahogy a sarkába vág, de ugyanekkor egy reménysugár is felcsillant, amikor megjegyezte, hogy igazán lehetett volna másik cipőt húzni, mire kapva kapott az alkalmon, és azzal vágott vissza, hogy nincs mit pófázni, már úgylis mindegy, ha pedig baj van, ki vele. De csak felsóhajtott, és azt mormogta, most már nem számít, csak nehogy késés legyen a vége.

Nem kellett nagyon rájátszania, hogy ne érje el a villamost, feltört lába miatt csupán bicegni tudott, ha pedig gyorsítani akart, abból csak valami idétlen, kacszázó mozdulatok sikeredtek. Alig öt méterre volt a megállótól, amikor bezárultak a csuklóajtók, és a villamos faképnél hagyta őt. Szótlánul ült le a padra, feszülten várta, hogy mondjon valamit, minden megjegyzésre volt egy előkészített replikája, de konok hallgatása nem tört meg. Amikor befutott a következő szerelvény, mindenkit előre engedett, így nem jutott ülőhelyhez, mégis, egyetlen zokszó, a legkisebb arcrándulás nélkül állta végig vérző sarokkal az utazást.

A munkahelyen próbálkozott még ezzel-azzal, szándékosan hibázott a papírmunkában, a vécében levizelte a nadrágját, ebédre tökfőzeléket rendelt, pedig azt gyűlölte a legjobban, de bármilyen elkeseredetten küzdött, sehog sem tudott részt ütni közömbössége falán, és némaságára sem talált magyarázatot. Lassacskán belefáradt, végigdolgozta a napot, otthon megvacsorázott, de alig érezte az étel ízét, aztán tévézett egy keveset, noha a képsorok egyhangúan villantak el a szemé előtt, közben pedig iszonyúan bezártnak érezte magát. Később lezuhanyozott, majd lefekvéshez készülődött.

Csak akkor törte meg a hallgatást, amikor félrehajtotta a paplant, és már a villanyt készült leoltani.

– Úgy látom, ideges vagy ma – mondta.

– Nem tudom, miért – hazudta. – De te sem vagy valami bőbeszédű.

– Ez van.

Hallgatott egy darabig, a paplanhuzatot igazgatta.

– Nem véletlenül voltam olyan néma ma – mondta később. – Meg akartam beszélni veled valamit, s nem tudtam, hogyan kezdjek hozzá. Szerintem te is tudod, miről van szó. Látszik rajtad, hogy ideges vagy. És nem ok nélkül. Magyarázkozhatnék, de nincs értelme: a lényeg az, hogy menned kell.

Patyamán Ábel megütközve meredt maga elé: erre sosem számított, de ugyanakkor örült is, hisz elérte azt, amire vágyott. Levetette pizsamáját, felöltözött, leragasztotta a sarkát, kényelmes cipőt húzott, aztán köszönés nélkül otthagya Patyamán Ábelt. A lépcsőn még megtorpant egy pillanatra, majd megfordult, és visszament a bejárati ajtóhoz. Nem egyébért, csak hogy kulcsa segítségével lecsavarozza a névtáblácskát.

Kategoria: vers, próza
Denumire autor: Potozky László

Látó Szépirodalmi Folyóirat